

ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ!!

(κοινωνικαὶ σελίδες)

[ΣΗΜ. — Αἱ σελίδες αὗται ἡμποροῦν ἀξιόλογα νὰ διασκευασθῶσιν εἰς πλήρη

ΚΩΜΩΔΙΑΝ

μὲ ΣΚΗΝΑΣ ὅσας θέλετε καὶ ὅπου τὰς θέλετε καὶ μὲ
ΠΡΟΣΩΠΑ τοῦλάχιστον τὰ $\frac{9}{10}$ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ
Ἡμερολογίου.]

Ἀντὶ προλόγου

ΕΝ Θ' ἄρνηθῆτε βέβαια ὅτι εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς σας ἢ τοῦ χρηματοκιβωτίου σας — ἐκτὸς ἂν σᾶς λείπουν ἀμφοτέρω — κατασταλάζουν καὶ πρέπει νὰ κατασταλάζουν ἐνίοτε μερικὰ πράγματα ἀόρατα, ἀφανῆ, μυστηριώδη, διὰ τὰ ὁποῖα σφραγίζετε ἐρμητικῶς τὰ χεῖλη, καὶ τὰ ὁποῖα μόλις τολμᾶτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἐκ φόβου μὴ σᾶς προδώσῃ τὸ ἕτερόν σας ἥμισυ.

Ὑποθέσατε ὅτι ἔχετε ἐν μυστικόν οἰονδήποτε, τρυφερὸν ἢ γελοῖον, ὥραϊον ἢ σκανδαλῶδες, προσφιλὲς ἢ ἀπαίσιον — ἀδιάφορον. Αὐτὸ εἶνε ἰδικός σας λογαριασμός. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ μυστικόν σας αὐτὸ ἐξαρτῶνται χίλια δύο πράγματα — ἡ ἡσυχία σας, ἡ ὑπόληψίς σας, ὁ ἄρτος σας, ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ στομάχου σας, οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ἐρωμένης σας, ἡ γαλήνη τοῦ οἴκου καὶ τοῦ μετώπου σας· ἡ προῖξ λόγου χάριν ἀντὶ τῆς ὁποίας σκέπτεσθε νὰ πωληθῆτε· κανὲν οἰκόπεδον ἴσως τοῦ δημοσίου, ὅπερ διανοεῖσθε νὰ καταπίητε· ὁ γαμβρὸς ἐκεῖνος πιθανόν, ὃν πολιορκεῖτε διὰ τὴν κόρην σας· τὸ κτῆμα τοῦ γείτονος, ὅπερ σχεδιάζετε

νά καταβροχθίσητε, ἐν γένει δὲ χίλια εὖο ἀπροσδιόριστα σχέδια ὄνειρα, συνδυασμοί, σκέψεις, ἐνέργειαι, συμφέροντα, κλπ.

Καὶ ὅμως, ἐνῶ ἄφ' ἐσπέρας κοιμᾶσθε ἡσυχος μὲ τὰς κλειῖδας ὄλων αὐτῶν τῶν ἀποκρύφων κειμηλίων ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν σας καὶ μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι εἴσθε ὁ ἀποκλειστικός αὐτῶν κάτοχος, αἰφνης ἐγείρεσθε τὴν πρωΐαν, ὥσει ἀπὸ τρομεροῦ ἐφιάλτου, καὶ ἀνακαλύπτετε καὶ ἄλλους αὐτοκλήτους συνιδιοκτήτας, τὸν ὑπηρέτην σας, τὸν συνάδελφόν σας, τὸν φίλον σας, τὸν ἐχθρόν σας, τὸν γείτονα, τὸν διαβάτην, τὸν ἄλφα, τὸν δεῖνα, τὸν τάδε, ὅλον τὸν κόσμον.

Δὲν τὸ πιστεύετε ;

Τότε ἄς ὁμιλήσῃ ὁ φίλος μου κ. Περδίκης, ὃν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω εὐθὺς ἀμέσως.

..

Ὁ κ. Περδίκης, σᾶς βεβαιῶ, εἶνε φρόνιμος ἄνθρωπος. Συνειθίζει νὰ μὴ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀναμιγνύῃ τοὺς ἄλλους εἰς τὰς ἰδικάς του. Ἐμπορεῖτε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃτε τοὺς ὁδόντας μᾶλλον ἢ τὸ μυστικόν του. Καὶ μολονότι ἡ ἀξιοτίμος κυρία Περδίκη πρεσβεύει ὅλως ἀντιθέτους ἀρχὰς ἐπὶ τὸ κοσμοπολιτικώτερον, ἀξιούσα ὅτι ἴσα ἴσα αἱ ξένα ὑποθέσεις καὶ τὰ ξένα μυστικά πρέπει νὰ τῇ ἀνήκωσι πλειότερον ἢ ὅσον οἱ δάνειοι πλόκχοι τῆς κεφαλῆς της καὶ τὰ στιλπνά ρόδα τῶν παρειῶν της· ἐν τούτοις ὁ κ. Περδίκης κατὰ τῶν κοινωνιστικῶν αὐτῶν δογμάτων τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεως ἀντιτάσσει πάντοτε ἄρνησιν καὶ κωλυσιεργίαν βουλευμιῶντος ἀντιπολιτευομένου.

..

Καὶ ὅμως τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ κ. Περδίκης ἐπιστρέφει οἶκαδε παιδρός, εὖθυμος, προσηνὴς πρὸς τὸ σύνθημα. Εἰς τὸ βλέμμα του, εἰς τὴν φωνήν του, ἔχει τι τὸ ἰδιάζον ἀπόψε. Νομίζεις ὅτι φέρει ἐλαφρότερον τὸ βάρος τῆς περιφεροῦς γαστέρος του καὶ τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν του, διότι ἔχει τὴν ἔκφρασιν ἀνθρώπου κερδίσαντος πρὸ ὀλίγων στιγμῶν τοῦλάχιστον τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ λαχείου.

Φαντάσθητε· μόλις εἰσέλθῃ, θωπεύει τὸ ὑλακτοῦν κυνᾶριον τοῦ οἴκου, ἀντὶ νὰ τὸ ἐκσφενδονήσῃ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς κλίμακος, δέχεται μετ' ἀσυνήθους εὐχαριστήσεως τὰς προστριβάς τοῦ τριετοῦς Νίκου ἀναρριχωμένου ἐπὶ τῶν γονάτων του· ἀκροᾶται μειδιῶν τὰς χαριτωμένας ἀνοησίας τῆς μικρᾶς του Νίτσας· φιλεῖ

τὴν πρωτότοκον κόρην του τὴν Θάλειαν τρώγει μὲ ὄρεξιν· εὐρίσκει τὸ φαγητὸν τῆς Μαρούλας περίφημον ἀπόψε καὶ τὰς εὐφρολογίας τῆς κ. Περδίκη χαριεστάτας· ἐν γένει δὲ φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅλα ἐν γένει τὰ οἴκου, ζῶα καὶ πράγματα, φαγητά, κυνάρια, ὑπηρέτας, τέχνα, σύζυγον καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τοῦ ἀκόμῃ.

— Περτέργον! συμπεραίνει καθ' ἑαυτὴν ἡ κ. Περδίκη. Τί νὰ σημαίνει; ἄρά γε αὐτὴ ἡ ξαστεριά ἀπόψε; αὐτὰ ὅλα εἶνε ὑποπτα... ὦ! βεβαιότατα... καὶ τρέχει καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀνακαλύψω!...

Καὶ τρέχει!

Ἐννοεῖτε δηλαδὴ καλῶς ὅτι ἡ κ. Περδίκη ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρπασε τὰς κλειῖδας τοῦ μυστικοῦ του!

..

Ἐν τσοῦτῳ ὁ κ. Περδίκης ἀφοῦ ἔφαγε μὲ ἔκτακτον ὄρεξιν, ἀπέμαξε τὰ χεῖλη, ἤναψε σιγάρον, ἡγέρθη καί, ἀποσπώμενος τῶν τελευταίων τυραννικῶν θωπειῶν τῆς Νίτσας καὶ τοῦ Νίκου, διηυθύνθη εἰς τὸ γραφεῖόν του, φαιδρὸς πάντοτε καὶ εὐχαρις.

Ἡ κ. Περδίκη δὲν ἔχασε καιρόν. Ἐδράμεν ἀσθμαίνουσα κατόπιν του.

— Περδίκη μου, νὰ με θάψης! Πές μου, τί τρέχει; Αἱ; συμβαίνει τίποτε; Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λὲς κ' ἐμένα;

Ὁ κ. Περδίκης, συνεστάλη αὐτομάτως ὡσεὶ ἐξαφνισθεὶς, ὡσεὶ ἐμπεσὼν εἰς ἀπρόοπτον ἔνεδραν νυκτοκλέπτου. Καὶ διενόηθη ν' ἀμυνθῇ μέχρι τέλους—δηλαδὴ νὰ σιωπήσῃ.

— Τί νὰ τρέχῃ, χριστιανή; τίποτε ἀπολύτως!... πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα!

— Ἐλα, ἔλα τώρα· ἄφησέ τα αὐτά· ἐγώ, ξέρεις καλὰ, διαβάζω μέσα 'ς τὴ ψυχὴ σου...

— Μὰ τί πράγμα, βρὲ γυναῖκα, 'ς τὸ Θεό σου...

— Νά, αὐτὸ τὸ κρυφὸ ποῦ ἔχεις... πῶς νὰ σ' τὸ πῶ... αὐτὸ τὸ ὥραϊον μυστικὸν ποῦ μοῦ κρύβεις...

Ὁ κ. Περδίκης ἡμύνετο ὁλονέν. Ἀλλ' ἐκείνη μετεχειρίσθη ὅλα τὰ ὅπλα—ἰκεσίας, δάκρυα, θωπείας, περιπτώξεις, φιλήματα, ὅ,τι εἶχε πρόχειρον τέλος πάντων πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ μυστικοῦ του, τὸ ὁποῖον—ἀφοῦ δὲ ἡ κ. Περδίκη τὸ ἐμάντευσε—σημαίνει ὅτι θὰ ἐκρύπτετο ἐξάπαντος ὑπὸ τὰ περίεργα φαινόμενα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης...

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ὁ κ. Περδίκης, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι περιέπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ—ἤγουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του, ἐταλαντεύθη ἐπὶ μικρόν, συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἔβηξε τρίς ἢ τετράκις, ἀφῆκε νὰ ἐκφύγῃ εἰς ἀπαραίτητος στεναγμὸς ἐκ τῶν χειλέων του καὶ ἀπεφάσισε νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἐχεμύθειαν τῆς κ. Περδίκης. Ἐκλείσει τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔσυρεν αὐτὴν εἰς τὸ βάθος καὶ διὰ σιγανῆς καὶ μυστηριώδους φωνῆς, κύψας εἰς τὸ χαῖνον οὗς της, ἤρξατο νὰ τῇ ψιθυρίζῃ.]

— Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ καὶ τι . . . ἀλλὰ κύτταξε καλά . . . ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν !! . . . με ἐννοεῖς ; . . . θὰ τὸ θάψῃς μέσα σου ! . .

— Μὰ λόγος τώρα εἶνε αὐτός ! ἀμφιβάλλεις ;

— Ἄκουσε· διαανοῦμαι ἐν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἂν ἐπιτύχῃ, θὰ ὑπανδρεύσωμεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν Θάλειαν . . .

— Μπᾶ ! . . . πῶς ; . . . τί ; . . . ἀλήθεια ; . . . καὶ με ποῖον ;

— Μ' ἓνα νέον ἀξιόλογον . . . νὰ ἰδῇς πῶς μοῦ τὸν εἶπαν στάσου, θὰ τὸν θυμηθῶ . . . Τὸ ὄνομά του μοῦ ἦτο καὶ πρὶν γνωστόν . . . νομίζω νὰ τὸν λέγουν Ἀριστομένη . . . Ἀριστοτέλῃ . . . δὲν ἔθυμάμαι καλά . . . μοῦ φαίνεται ὅμως νὰ τὸν λέγουν Ἀριστοτέλῃ Τερτίδῃ . . .

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λές, ἀδελφέ, ν' ἀρχίσω νὰ ἐτοιμάζω τὰ ροῦχα τοῦ χοριτσιοῦ ! . . .

— Στάσου δά, μὴ βιάζεσαι· ὁ νέος οὔτε εἰδησιν ἔχει ἀκόμα . . .

— Μὰ πῶς γίνεται αὐτό ;

— Ἴδου τί συμβαίνει. Ἐνας φίλος του, ὁ κ. Κίμων Πονηριάδης, ἔχει καὶ δουλειὰς μετὰ τὸ δημόσιον. Ἡ ὑπόθεσις του εἶνε ὅς τὰ χέρια μου, διότι καθὼς ἔξεύρεις εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐγὼ εἶμαι τὸ κλειδί. Ὁ κ. Κίμων ἠξεύρει καλά, ὅτι ἀπὸ ἐμένα ἐξαρτᾶται νὰ τελειώσῃ καλὰ ἡ δουλειά του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λογαριάζει νὰ ὠφεληθῇ περὶ τὰς 100,000 δραχμῶν. Ἄν δὲν θελήσω ἐγώ, τῆς χάνει. Μία ἐξέλεγε καὶ τὸν χαντακόνω . . . μὴ ῥωτᾷς . . . Εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία . . . θὰ σοῦ τὰ πῶ καμμιὰ ἄλλη ὥρα . . .

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ γαμπρὸς εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ; δὲν τὸν βλέπω . . .

— Θὰ τὸν ἰδῇς μὴ βιάζεσαι. Ὁ Κίμων λοιπὸν μοῦ ἐνεπιστεύθη ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐνδιαφέρεται καὶ ὁ νέος κ. Τερτίδης, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν θέλει νὰ φανερωθῇ διὰ λόγους ἀξιοπρεπειᾶς. Μοῦ ἔδωκε δὲ νὰ ἐννοήσω ἀπ' ἐξ' ἀπ' ἔξω ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἀριστοτέλης πρὸ καιροῦ τοῦ ἐξεφράσθη ὑπὸ ἐχεμύθειαν διὰ τὴν Θά-

λειαν πῶς τὴν νοστιμεύεται, ἂν ἀποφασίσω νὰ τοὺς τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν, θὰ καλλιεργήσῃ τὴν καλὴν αὐτὴν διάθεσιν τοῦ νέου, καὶ εἶνε βέβαιος, μοῦ λέγει, πῶς θὰ τὸν πείσῃ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον... Ἐννοεῖς λοιπόν...

— Ἄ, μὰ τότε 'πὲς πῶς εἶνε καὶ τελειωμένα τὰ πράγματα. Στὸ χέρι σου εἶνε...

— Μὴ βιάζεσαι! ἀκόμη δὲν εἶνε τίποτε ἀπολύτως. Ὑπαινιγμοὶ καὶ εἰκασίαι μόνον! θὰ ἐξετάσω καλλίτερα, καὶ ἔπειτα θὰ σκεφθῶ τί πρέπει νὰ κάμω. Ἐπειτα, νὰ σοῦ πῶ, ὁ Πονηριάδης αὐτὸς εἶνε καὶ 'λιγάκι ψευτάκος... θὰ ἰδῶ ὅμως... καὶ ἅμα ἐννοήσω τίποτε θετικὸν θὰ σοῦ 'πῶ πάλι....

— Καλὲ ἐγὼ ἔχω μίαν προαίσθησιν ὅτι ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη... Τόσον εἶμαι βεβαία ποῦ θ' ἀρχίσω νὰ τῆς κόπτω καὶ τὰ ἀσπρόρρουχα....

— Κύτταξε ὅμως καλὰ!... Ἐχεμύθειαν ὅσο 'μπορεῖς... οὔτε γρῦ εἰς κανένα!. καταλαμβάνεις βέβαια πῶς τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ μείνῃ πολὺ μυστικόν!...

— Καλὲ 'ς τὸ Θεό σου, τί λὲς τώρα;... τρελὴ μ' ἔκαμες νὰ καθήσω νὰ κάμω τέτοιες κουβένταις!...

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Ὁ κ. Περδίκη μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε σύννους, σιωπηλός, συνωφρυνμένος. Ἡ Θάλεια κάθηται ἤδη εἰς τὸν ἐξώστην παραδεδομένη εἰς ῥεμβασμούς καὶ ὄνειροπολήσεις. Ἡ κ. Περδίκη, ἀφοῦ ἐρράπισεν ἐπανειλημμένως τοὺς θορυβοῦντας μικροὺς προσφιλεῖς της... διαβόλους, καὶ τοὺς ἐκλείδωσεν εἰς τὸν κοιτῶνά των, διευθύνεται εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου καὶ περιβάλλει διὰ παρατεταμένου βλέμματος, πλήρους στοργῆς καὶ ὑπερηφανείας, τὴν ῥεμβάζουσαν Θάλειαν. Μετὰ τινος στιγμᾶς κύπτει καὶ τὴν καταφιλεῖ, ἐνῶ ἡ Θάλεια ἐξαφνίζεται.]

— Μπα! ἐσύ ἦσουν, μαμά, καὶ μ' ἐτρόμαξες! Τί τρέχει ἀπόψε, μαμά; τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

— Ποῖα, κόρη μου;

— Ξέρω κ' ἐγώ, νά, αὐτὰ τὰ κρυφά... τὰ μυστικοσυμβούλια μέσα 'ς τὸ γραφεῖο...

— Κρυφά; ἔχεις λᾶθος! Ὁ μπαμπᾶς σου μοῦ παρεπονεῖτο πῶς τοῦ πονεῖ τὸ στομάχι! καὶ τοῦ ἔλεγα νὰ κυτταχθῇ 'ς τὸ γιατρό...

— "Ελα, ἔλα, ἄφησέ τα αὐτά, μαμά, πές πῶς δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι νὰ μοῦ 'πῆς τίποτε. . .

— Μί, χρυσό μου, τί νὰ σοῦ 'πῶ, ἀφοῦ δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμη....

— Ἄ! ὥστε καὶ πρόκειται νὰ εἶνε, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀκόμη...
"Ελα, μαμά μου, πές μου το κ' ἐμένα... "Εννοια σου! εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὴ μοῦ τὸ 'πῆς... ξεύρεις πόσον εἶμαι ἐχέμυθος ..

— Ναί, δὲν σοῦ λέγω ὅχι· ἀλλὰ ..

— Τί ἀλλὰ; ἂν μ' ἐμπιστεύεσαι, πρέπει νὰ μοῦ 'πῆς.

— "Αφῆσε... μεθαύριον ἴσως μάθῃς καὶ τι εὐχάριστον....
ἔχε ὑπομονήν . ἀκόμη τώρα δὲν εἶνε τίποτε βεβαιον...

— Τώρα εἶνε ποῦ μὲ βάζεις σὲ ὑποψίας! "Αχ, μαμά μου, ἂν μ' ἀγαπᾷς πρέπει νὰ μοῦ τὸ 'πῆς...

— Μά...

— "Ελα, ἔλα, νὰ μὲ χαρῆς! ὀρκίζομαι 'ς τὴ ζωὴ σου, μαμά, νὰ μὴ βγάλω λέξι. .

— Ἄλλ' ἂν τύχῃ καὶ σοῦ ξεφύγῃ καίενας λόγος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς...

— Ἐμένα; Μὰ τί; τόσῳ ἀνότητῃ μ' ἔκαμες νὰ μὴ ξεύρω νὰ κρατήσω ἓνα μυστικό!...

[Ἡ κ. Περδίκη νικᾶται ἐν τέλει διὰ τῶν ἰδίων της ὀπλων. Δὲν ἀντέχει πλέον. Ἡ Θάλεια τὴν πολιορκεῖ καὶ ἡ κ. Περδίκη παραδίδεται εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν τῆς κόρης της. Λαμβάνει ἐν κάθισμα, τοποθετεῖται ἐγγὺς της καὶ διὰ σιγανῆς καὶ μυστηριώδους φωνῆς ἀρχίζει νὰ . . .]

ΣΚΗΝΗ Γ'.

[Παρήλθεν ἤδη τὸ μεσονύκτιον. Ἡ κ. Περδίκη ἔχει ἀποσυρθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ὁ κ. Περδίκης ἐπέστρεψε πρὸ μικροῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του κατακλιθεὶς πρὸς ὕπνον. Μόνη ἡ Θάλεια μένει ἄγρυπνος εἰς τὸν ἐξώστην. Δὲν ἔχει ἡσυχίαν. Κάθε ἄλλο παρὰ ὕπνος ἀπόψε. Ἀλληλοδιαδόχως κάθεται, βηματίζει, μονολογεῖ, στενάζει, βλέπει τὰ ἄστρα, συνδιαλέγεται μὲ τὸ ἄπειρον, ξύει τὴν κεφαλὴν, γελᾷ, στενάζει πάλιν, κάμνει ἀορίστους χειρονομίας ὡς νὰ συνοδεύῃ δι' αὐτῶν τοὺς ἐνδομύχους στοχασμούς της. Καὶ μάλιστα ἡ Μαρούλα περιμένει ἔσθθεν νὰ ἀποσυρθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐν τέλει ἐξαντλεῖ τὴν ὑπομονήν της καὶ προβάλλει εἰς τὸν ἐξώστην.]

— Καλὲ κυρία Θαλίτσα, θὰ κρυώσετε αὐτοῦ ἔξω· εἶνε ὑγρασία· δὲν θὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῇτε; εἶνε περασμένα τὰ μεσάνυχτα....

— "Ὁχι, Μαρούλα· δὲν νυστάζω ἀπόψε... ἂν θέλῃς ἐσύ, πηγαινὲς νὰ κοιμηθῇς..."

— Μὰ τί ἔχετε, κοκκῶνα μου; λυπημένη σᾶς βλέπω... σὰν μελαγχολική..."

— "Α! τίποτε, Μαρούλα..."

— Δὲν σᾶς πιστεύω... δὲν εἶνε δυνατόν... γιὰ νὰ κάθεσθε ἔτσι τέτοια ὥρα ἔς τὸ μπαλκόνι..."

— "Ἀν δὲν νυστάζης, Μαρούλα, κάθισε ἴλιγο νὰ μοῦ κάμῃς συντροφιά..."

— Εὐχαρίστως... μὰ... θὰ κρυολογήσετε, κυρία Θάλεια..."

— Δὲν μοῦ λές, Μαρούλα, ἔτυχε ποτὲ νὰ ἰδῇς ἓνα ξανθὸν νέον μὲ μαῦρα μαῦρα ῥάτια, νὰ ἔλθῃ στὸ σπῆτί μας καμμιὰ φορά... ἓνας ψηλός, εὐμορφος, ποῦ τραγουδαί καὶ νόστιμα... τὸν λέγουν, νομίζω, Ἀριστοτέλη... ἓνας πολὺ ἔξυπνος... εὐγενής..."

— Δὲν θυμᾶμαι διόλου νὰ τὸν εἶδα ποτέ..."

— Πῶς εἶνε δυνατόν... ἢ μαμὰ μοῦ εἶπε πῶς πέρυσιν ἦρχετο συχνὰ καὶ ζητοῦσε τὸν μπαμπά..."

— Αἶ, μὰ τότε δὲ θᾶτυχε νὰ τὸν ἰδῶ..."

— Κρίμα! καὶ ἤθελα κάτι νὰ σ' ἐρωτοῦσα γι' αὐτόν..."

— Τρέχει τίποτε, κυρία Θαλίτσα;

— "Α μπά! τί νὰ τρέχῃ!..."

— Εἰρῶ κ' ἐγώ... γιὰ νὰ μ' ἐρωτᾶτε..."

— Μία φίλη μου ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ καὶ..."

— Καλὲ ἀφῆστέ τα αὐτά... ποιά φίλη σας!... ἐσεῖς ῥιλεῖτε γι' αὐτόν καὶ τρέμει ἡ φωνή σας... βουρκώνουνε τὰ ῥάτια σας... ἀμ' αὐτὸ δὲ φαίνεται, κυρία Θαλίτσα, εἶνε σημεῖο ὀλοφάνερο, πῶς κάποια καινούργια ἀγάπη ἐπιάσατε... αἶ, καὶ βέβαια!... τάχα δὲν εἴσθε νέα καὶ τοῦ λόγου σας;... καὶ νέα μάλιστα καμαρωμένη!... μὲ χίλιες χάρες!..."

— Μὰ περίεργον! νὰ μὴ τὸν θυμᾶσαι διόλου, καυμένη!..."

— Θὰ τὸν θυμηθῶ... δὲν γίνεται... πῶς τὸν εἶπατε;

— Ἀριστοτέλη Τερτίδη..."

— Σὰν νᾶκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα... μήπως εἶνε ἓνας ῥψηλός... ξανθός... μὲ μαῦρα-μαῦρα ῥάτια... ποῦ τραγουδαί καὶ ἔμμορφα... ἓνας εὐγενής..."

— Ναί, ναί... ἓνας τέτοιος... πῶς σοῦ φαίνεται... οἶ;

— Καλὸς κ' ἄξιος, κυρία Θάλεια! Χαράς τὴν ποῦ θὰ τὸν κάμῃ ῥδικόν της..."

— "Αχ, καυμένη Μαρούλα... ἂν ἦνε τυχερόν..."

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέτε νὰ χαρῶ κ' ἐγώ, ποῦ ἓνας Θεὸς τὸ ξέρει

πῶς λαχταρεῖ ἡ καρδοῦλά μου νὰ σᾶς χαμαρώσω νύφη!...
 'Ελᾶτε τώρα... μὴ μοῦ τὰ κρύβετε...

— "Ακουσε, Μαρούλα! μοῦ κάνεις ὄρκον πῶς δὲν θὰ 'βγάλῃς λέξι ἂν σοῦ 'πῶ κάτι τι;

— Νὰ σᾶς χαρῶ, κυρία!... Τί λέτε τώρα;... 'Εγὼ νὰ βγάλω λέξι ἂπ' τὸ στόμα μου;... "Αμ' καλλίτερα νὰ...

— "Ακουσε λοιπόν! Εἶνε ἀλήθεια, πῶς ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἔστειλε σήμερα προξενειὰ μ' ἓνα κύριον Πονηριάδην... Εἶνε, λέει, τρελὸς μαζῇ μου.. θέλει μάλιστα νὰ στεφανωθοῦμε τώρα 'γρήγορα, ἅμα κερδίσῃ μία ὑπόθεσι ποῦ ἔχει μὲ τὴν Κυβέρνησιν... ἐπειδὴ...

[Καὶ ἡ Θάλεια πνιγομένη ἐκ συγκινήσεως, ἀκράτητος ἐκ χαρᾶς, παραδίδει τὸ ἀόριστον καὶ συγκεχυμένον ὄνειροπόλημά της εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Μαρούλας, καλλύνουσα καὶ ποικίλλουσα αὐτὸ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον, διότι συνήθως αἱ Μαρούλαι γίνονται αἱ ἀπαραίτητοι κλειδοῦχοι καὶ θεματοφύλακες τῶν ἀπορρήτων τῆς οἰκογενείας.]

— Κύτταξε ὅμως, Μαρούλα, μὴ σοῦ φύγῃ κανέννας λόγος πουθενά! γιὰτὶ ὁ 'Αριστοτέλης μου δὲν θέλει ἀκόμα νὰ διαδοθῇ τὸ πρᾶγμα..

— Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι! "Αμ' καλλίτερα νὰ μοῦ κοπῇ ἡ γλῶσσα!...

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Ἡ Θάλεια, ὥσπερ νὰ ἀνεκουφίσθῃ ἀποθέσασα εἰς τὴν δεδοκιμασμένην μυστικότητά της Μαρούλας ἐν μέρος τῆς εὐτυχίας, ἡ ὁποία κατέκλυζε τὴν φαντασίαν της, ἡγέρθη καὶ μετέβη νὰ συνεχίσῃ, ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον, ἐν τῷ ὕπνῳ τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἔβλεπε πρὸ μικροῦ ἐν ἐγρηγόρσει. Ἡ Μαρούλα ἔκλεισε τὰς θύρας τοῦ ἐξώστου, ἔσβεσε τὸ φῶς τῆς κρεμαστῆς λυχνίας καὶ ἐθάδισεν εἰς τὸ βάθος, ὅπου τὴν ἀνέμενεν εἰς ἀναπόφευκτος... ἐξάδελφός της!]

— Βρὲ Μαρουλιώ, τί μοῦ γίνεις τόση ὥρα; πῶς ἄργησις ἔτσι; δὲν ἐφοφολόγησαν ἀκόμη τ' ἀφεντικὰ;

— "Αμ ποῦ νὰ τοὺς κολλήσῃ ὕπνος, καὶ μένε Γιάννη, ποῦ σήμερα-αὔριον ἔχομε γάμους καὶ χαραῖς!... Θὰ παντρεύουν τὴν Θάλεια...

— Μπρὲ τί μοῦ λές

- "Αμ' τί νομίζεις! ὅσοι ἀγαπιοῦνται, παντρεύονται! 'σὺν κ' ἐμᾶς ποῦ...
- Καὶ ποῖον παίρνει, μπρὲ Μαρούλα; κανένα λιμοκοντόρον...
- "Ἐνα χᾶποιον Ἀριστοτέλη Τερτίδη... τὸν ξέρεις;
- Καὶ ποῦ 'ς τὸ διάολο νὰ τον ξέρω.
- Πρόσεχε ὅμως, Γιάννη μου, ἔτσι νὰ με θάψης, μὴ τύχη καὶ βγάλης πουθενὰ τσιμουδιά, γιὰτὶ τῷχουνε πολὺ κρυφὸ ἀκόμη.
- "Ἐπειτα μοῦ μυρίζεται πῶς ὁ γαμπρὸς θὰ κάμῃ καὶ τοὺς γίμους κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του... ποῖός ξέρει!...
- Δὲν βαριέσαι! τί με μέλει ἐμένα ποιά παντρεύεται καὶ ποιά χωρίζει. Δὲν πᾶνε νὰ βγάλουν τὰ μάτια τους!...
- "Ἄς τὰ βγάλουν, πεντάρα δὲν δίνω!...
- Μὰ γιὰτὶ νὰ γίνουσιν κρυφὰ, βρὲ Μαρουλιώ; Μπρὲ μπᾶς κ' εἶνε καμμιὰ βρωμοδουλειὰ 'ς τὸ μέσον;
- Μὴν τὰ 'ρωτᾷς, καὶ μὲνε Γιάννη... μυστήρια!... καὶ ποῦ νὰ σου τὰ λέω... αὐτοὶ οἱ ἀφεντάδες εἶνε ποῦ εἶνε κατὰ διαόλου!...
"Ἀκουσε νὰ σου τὰ 'πῶ...

[Καὶ ἡ Μαρούλα δὲν χάνει τὴν εὐκαιρίαν. Ἀρχίζει, ἐμπιστευτικῶς πάντοτε καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον—ἐννοεῖται—τῆς αὐστηρᾶς ἐχεμυθείας, νὰ μεταβιβάξῃ εἰς τὸν ἀγαπητόν της ὅσα ἔμαθε καὶ δὲν ἔμαθε, ὅπως τὰ ἀντελήφθη, ὅπως τῆς ἔρχονται προχειρότερα καὶ ἐκφραστικώτερα εἰς τὰ χεῖλη της. Ὁ Γιάννης ἐν τέλει ἀποκοιμᾶται ἐπὶ τῆς ποδιᾶς τῆς Μαρούλας κρατήσας εἰς τὴν μνήμην του ἀρκετὰ συγκεχυμένας—ἀς ἐντυπώσεις ἐκ τῶν τρομερῶν ἐκείνων ἀποκαλύψεων τῆς Μαρούλας. Ἀρχίζει ὅμως νὰ γλυκοχαράξῃ καὶ ὁ Γιάννης, χασμῶμενος ἀρειμανίως, βλέπει ὅτι πρέπει νὰ φύγῃ πλέον.]

ΣΚΗΝΗ Ε'.

[Καθ' ἣν ὥραν ὁ Γιάννης ἐξέρχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, αἴφνης καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, κατὰ διαβολικὴν βέβαια συνεργίαν, ἀνοίγει τὸ παράθυρον τῆς ἀπέναντι ὀλίγον ἀπωτέρω οἰκίας, καὶ ἐμφανίζεται ἡ Ἀννεζώ, ἡ ὑπηρέτρια τῆς γειτονίσσης. Ἡ Ἀννεζώ μένει ἐμβρόντητος. Ὁ Γιάννης τὰ χάνει κατὰ γράμμα.]

- "ὦρα καλή, κὺρ Γιάννη!... Τί ἤθελες ἐκεῖ μέσα πρωτὶ-πρωτὶ...
- Ποῦ νὰ σ' τὰ λέω, Ἀννεζώ μου... ἱστορίας ὀλῆκερες!

— Μὲ τὴ Μαροῦλα πάλι; Καὶ δὲν μούλεγες, ψεύτη, πῶς δὲ θενὰ γυρίσης νὰ τὴν κυττάξης πλειά;...

— Ἐγὼ μὲ τὴν Μαροῦλα; Ἀμὴ καλλίτερα νὰ τὴν ἰδῶ μ' ἓνα μάτι...

— Τότενες, λοιπὸν τί ἔκαμες ἐκεῖ μέσα, αἱ;

— Βλαστήμα τα, ρὲ Ἀννεζώ! Κἄτι φασαρίαις εἶχα μὲ τὰ ἀφεντικά της καὶ ἐχρειάσθηκε νὰ ξενυχτίσω . . μὴν τὰ ῥωτᾷς... κἄτι μπερμπαντοδουλειαῖς ποῦ ἔτρεξαν μ' ἓνα λιμοκοντόρο... ποῦ 'πάγει νὰ πάρῃ τὴν κόρη 'ς τὸ λαιμό του... ὁ γαῖδαρος!... ἀμὴ ἄφησέ τον καὶ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ . .

— Τί λέε, βρὲ Γιάννη; Στάσου λοιπὸν νὰ κατεβῶ 'ς τὴ σκάλα νὰ μοῦ τὰ πῆς μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σίγμα...

— !! !!

— !! !!

— Κύτταξε ὅμως, Ἀννεζώ μου, μὴ βγάλλῃ τσιμουδιά! . .

— Ἐννοια σου!

— Σοῦ εἶπα· ἔδωσα 'ς τὸν Περδίκη τὸν λόγον μου πῶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ ψυχὴ! .. Λί! βλέπεις εἶνε κρῖμα καὶ γιὰ τὸ κορίτσι τὸ ἄμοιρο νὰ ξεσκεπασθοῦν 'ς τὸν κόσμον!...

— Οὔτε γρῦ! ἔννοια σου!...

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

[Ἡ σκηνὴ μετατοπίζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς διάφορα πέριξ σημεῖα τῆς γειτονίας. Ἡ Ἀννεζώ συναντᾶται πρὸ τῆς θύρας τοῦ γειτονικοῦ παντοπωλείου μὲ μίαν ἐξ Ἀνδρου συνάδελφόν της—τὴν Ζαμπέταν.—Τὴν σταματᾷ καὶ τῆς ζητεῖ προκαταβολικῶς τὸν λόγον τῆς τιμῆς της πῶς θὰ κρατήσῃ μυστικὸ κἄτι τι ποῦ ἔμαθε . . .]

— Ἀλήθεια, Ἀννεζώ;...Τὰ ξέρεις καλά;...

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις...ἀμ' ἀφοῦ σοῦ λέω πῶς ἤμουνα παρῶν 'ς ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία!

— Οὔ, οὔ οὔ! 'ντροπαῖς καὶ χάλια!.. καὶ δὲν πᾶνε νὰ πνιγοῦνε ὅλοι τους!

— Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, Ζαμπέτα! μὴ 'πῆς τίποτε σὲ κανένα... γιὰτὶ...ξέρεις...ἡ Θάλεια μοῦκανε χίλιους δύο ὄρκους νὰ τὸ σιωπήσω...

— Ὡχ, ἀδελφὴ! Δέ με συχωρᾷς, ποῦ θὰ κάθουμαι ἐγὼ τώρα νὰ ξαναλέω τέτοιαις ἀηδίαις!...

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

[Εἶνε μεσημβρία. Ἡ Ζαμπέτα κομίζει τὸ φαγητὸν εἰς τὴν τράπεζαν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τῆς γειτονίσσης κυρίας Τυφλίδου, χαμογελῶσα ἐκφραστικώτατα. Ἡ δεσποινὶς Φιφῇ, θυγάτηρ τῆς σεβασμίας κ. Τυφλίδου, τὴν περιεργάζεται δι' ἐρωτηματικοῦ βλέμματος.]

— Τί ἔχεις, Ζαμπέτα, καὶ ὅλο χαμογελᾷς;
— Εἶνε νὰ μὴ γελᾷ μ' αὐτὰ τὰ παράξενα ποῦ μαθαίνει κανεῖς!...

— Τί τρέχει;
— Δὲν τὰ ἐμάθατε; ἡ γειτόνισσά μας ἡ Θάλεια 'παντρεύεται...

[Μία ἀναγκαία παρένθεσις. Εἰς τὸ ἀπρόοπτον ἄκουσμα, ἡ περόνη πίπτει αὐτομάτως ἀπὸ τὰς ἰσχνὰς χεῖρας τῆς demoiselle Φιφῆς, ἡ ὁποία μένει μὲ ἡμίσειαν βοῦκα ν' ἔς τὸ στόμα, ἐνεὰ καὶ ἐμβρόντητος, ὥς νὰ ἐκρηνίσθη ἡ ὁροφὴ τῆς τραπεζαρίας ἐπὶ τῆς παροψίδος τῆς. Ἡ Ζαμπέτα ἐνόησε τὸ λᾶθός τῆς καὶ ἔσπευσε νὰ πρᾶξῃ τὴν ἐξαγριωθεῖσαν δεσποινίδα.]

— Τέτοιαις 'παντρειαῖς ὅμως, κυρία Φιφῇ, καλλίτερα νὰ λείπουν!...

— Καὶ ποῖον παίρνει;

— Ἕνα χαῖποιον Ἀριστοτέλη Τερτίδου... ἕνα μάγκα πρώτης τάξεως!

— Ἀριστοτέλη Τερτίδου;... πῶς εἶνε δυνατόν;... αὐτός...

— Ἕνας ποῦ τὸν ζητάει τώρα ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν πιάσῃ... καθὼς καὶ τὸν πεθερό του τὸν Περδίκη. γιὰ κάτι κλεψές, μοῦ φαίνεται, 'ς τὸ τελωνεῖο...

— Ὁ Τερτίδης; θὰ ἔχῃς λᾶθος, Ζαμπέτα. Αὐτὸς εἶνε δικηγόρος... καὶ ἔπειτα εἶνε νέος καθὼς πρέπει... πῶς εἶνε δυνατόν... τί σχέσι ἔχει αὐτὸς μὲ τὸ τελωνεῖον...

— Ἀκοῦστέ με ποῦ σᾶς λέω ἐγώ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ἑαδέλφης μου τῆς Ἀννεζῶς μοῦ τᾶειπε ὅλα καταλεπτῶς... ἐπειδὴ τῆς εἶνε ἀνακατωμένος καὶ αὐτὸς 'ς αὐτὴ τὴν ἱστορία... τὸν ἐμπλεξαν ἄδικα τὸν καυμέο κι' αὐτόν... μὴν τὰ 'ρωτᾶτε!... εἶνε νὰ χάσῃ κανεῖς τὸ μυαλό του!... Ἄν προφθάσουν καὶ κάμουν τὸν γάμο, πρὶν τοὺς πᾶνε στὸ Μενδρεσέ... πάει καλά... ἄλλοιῳς ἡ Θάλεια θὰ μείνῃ μονάχα μὲ τὸ ρεζιλίκι... Ἐπειτα ποῦ θὰ σηκώσω τὸ τραπέζι, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα... εἶνε γιὰ νὰ

φρίξετε, κυρία Φιφῇ!... Ἀλλὰ νὰ ζῆτε, μὴ κάνετε λόγο γιατί τᾶχουν δὰ κρυφὰ ἀκόμη...

— Οὐφ! μὴ μὲ σκοτίζης ποῦ θὰ καταδεχθῶ νὰ κάμω λόγο γιὰ τὰ σκάνδαλα τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης!...

ΣΚΗΝΗ . . .

[Χάριν εὐσπλαγγνίας πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἡμερολογίου, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων ἄλλως τε θὰ ἔχουν λάθει ἐξάπαντος ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἱλαροτραγωδίαν ταύτην. παραλείπονται ἄλλαι ἑκατὸν τοῦλάχιστον σκηναὶ καὶ τριακόσια πρόσωπα. Ἀφίενται δὲ εὐμενῶς εἰς τὴν εὐφυίαν ἢ μᾶλλον εἰς... τὴν κακεντρέχειαν τοῦ ἀναγνώστου νὰ τὰς ἀναπληρώσῃ ἐπὶ τὸ δραματικώτερον...]

ΣΚΗΝΑΙ ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΙ

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου· ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Θεάτρου· ἐν Κηφισίᾳ ὑπὸ τὴν πλάτανον· ἐν Φαλήρῳ· ἐν Πειραιεῖ· ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀποπλέοντι εἰς Μέθανα· ἐν Μεθάνοις, ἐν Πόρῳ, Σύρῳ, Σμύρνῃ, Ρουμανίᾳ, Αἰγύπτῳ,—ὅπου θέλετε.]

— Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅλ' αὐτά, κύριε Ἀνεμόπουλε;

— Κᾶτι περισσότερον, κυρία μου. Σᾶς λέγω πῶς γνωρίζω τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως...

— Καὶ ἔγιναν λοιπὸν οἱ γάμοι;

— Βεβαιότατα θὰ ἔγιναν... ἐπρόκειτο νὰ γίνουν τὴν περασμένη τρίτῃ.

— Καὶ πῶς δὲν τοὺς ἀνήγγειλαν αἱ ἐφημερίδες;

— Χάχ, ᾶ, ᾶ, ᾶ! αὐτὸ δὰ μόνον ἔλειπε!... Τέτοιοι γάμοι!...

— Μὰ πῶς ἔτυχε νὰ μάθητε ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, ἀφοῦ τὰ ἔχουν κρυφὰ;

— Τὰ ἔμαθα ὑπὸ ἐχεμύθειαν.

— Περίεργον! καὶ εἶχα ἄλλη ἰδέα γιὰ τὴν κυρίαν Περόδικη... Καλὲ τέτοια πράγματα!

— Ἄμ' ἐκεῖνος ὁ παληάνθρωπος ὁ Ἀριστοτέλης!...

— Καὶ ἐφαίνετο τόσῳ σεμνὸς νέος.

— Ἰσα-ἰσα, ἀπὸ τὸ σιγανὸ ποτάμι νὰ φοβᾶται κἄνεις, κυρία μου...

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ . . .

[Δίδεται εἰς τὸ ἐξῆς πλεόν πλήρης ἐλευθερία εἰς τὸ γοῦστο, εἰς τὴν φαντασιοπληξίαν καὶ εἰς τὴν μοχθηρίαν τῶν ἀναγνωστῶν νὰ τοποθετήσωσιν ὅπως θέλουν καὶ ὅπου θέλουν τὴν σκηνήν, τὰ πρόσωπα καὶ τὸ ἀκροατήριον. Ὁ Θεὸς πλεόν καὶ . . . ἡ ψυχὴ των !]

— . . . Καὶ ἐγὼ πάλιν ἔμαθα θετικὰ πῶς ὁ γαμβρὸς ἐδραπέτευσε 'ς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἄφησε τὴ νύφη 'ς τὰ χρῆματα τοῦ λουτροῦ! . . .

— Πιθανόν, ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις ἐπῆγε 'ς τὸν Εἰσαγγελέα . . . ἦτο ἐπόμενον.

— Κρίμα 'ς τὸ νυφικὸ φόρεμα ποῦ τῆς κόστισε, λένε, δύο χιλιάδες φράγκα χρυσᾶ— νὰ σᾶς χαρῶ!— 'ς τὸ Παρίσι σοῦ λέει ἄλλος! . . .

— 'Αμ' βέβαια! μὲ κλεμμένα χρήματα τοῦ δημοσίου, τὸ ξέρει καὶ ἡ γάτα μου . . .

— Ὡστε ἐπαύθη τώρα ὁ κ. Περδίκη;

— Πιστεύω, ἔπειτα ἀπὸ τοιαῦτα σκάνδαλα . . .

— Σκάνδαλα μόνον! αὐτὰ εἶνε σειρὰ κακουργημάτων, κυρία Εὐρυδίκη!

— Καλὲ τί λόγος! "Ελεγα κ' ἐγὼ ποῦ ἤρην ἡ Περδίκη τόσα λουῖσα καὶ τόσα μεγαλεῖα νὰ παντρεύσῃ τὴν κόρη της . . . "Αν εἶνε ἔτσι, προτιμῶ καλῆτερα καὶ ἡ τέσσαρες κόραις μου νὰ μείνουν 'ς ῥάφι!

— Φαντασθῆτε γύμος! νὰ στεφανῶνῃ μέσα ὁ κουμπάρος, κι' ἀπ' ἔξω νὰ περιμένουν οἱ χωροφύλακες νὰ συλλάβουν τὸν γαμπρόν . . . Τί ποιήσις! αἶ, κυρία Κλεοπάτρα; πῶς σᾶς φαίνεται; δὲν εἶνε ῥωμαντικόν;

— Καὶ 'ς τὸ ἄλλο δωμάτιον νὰ περιμένη τὴ νύμφη . . . ἡ μαμή! Χᾶχ, ᾶ, ᾶ, ᾶ! "Εδῶ δὲ εἶνε ὁ ῥωμαντισμὸς εἰς τὸν κολοφῶνά του, κυρία Χαρίκλεια!

— Ὡς τόσῳ, κυρία Ἑλένη, τί μαθάνει κανεὶς 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον! . . .

— Αἶ, κυρία Κλεοπάτρα! θέλουν μερικαὶ καὶ τὰ παθαίνουν!

— Νὰ ἰδοῦμε τώρα τὴν κυρία Περδίκη μὲ τί μοῦτρα θὰ βγαίνει ἔξω . . .

— Ποῦ ἤθελε νὰ 'μπάζῃ νύκτα μέρα 'ς τὸ σπῆτί της τὸν νέον, γιὰ νὰ τοῦ φορτώσῃ τὴν προκομμένη τὴν κόρη της! . . . "Εγὼ μὲ τὰ μάτια μου τοὺς ἔβλεπα χιλιάς φορὰς!

— Καὶ νὰ τὸν καταντήσουν ὕστερα καὶ 'ς τὸ κακουργοδικεῖο . . .

— Ἐννοια σου δά, κυρία Μαριώρα, καὶ ὁ Τερτίδης σου εἶνε ἓνας μπαχαπόντης πρώτης τάξεως...

— Ὡστὴ Κωνσταντινούπολι ἔκανε τὸ λωποδύτη, λέγουν.

— Βρὲ τοὺς κατεργαρέους!!! Ἄμ' ἂν δὲ ἴμοιάζανε δὲ συμπεθεριάζανε, καὶ μὴ χάνεσαι...

ΣΝΗΝΗ... ΧΙΛΙΟΣΤΗ

καὶ ἀρκετὰ ἀνέλλιςτος.

[Ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου: Ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης νέος συμπαθής, μὲ σεμνὸν καὶ εὐγενὲς παράστημα, μὲ γλυκεῖαν καὶ κανονικὴν φυσιογνωμίαν, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας ἐξ εὐφυίας καὶ ἀγαθότητος, βαδίζει ἄφροντις διὰ μέσου τοῦ συνωστιζομένου ὁμίλου τῶν περιπατητῶν, γαλήνιος, εὐχαρις, ἀνύποπτος. Φαίνεται ὀλίγον καταβεβλημένος ἐκ τῶν μόχθων καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν τῆς μελέτης, εἰς ἣν εἶχεν ἐπιδοθῆ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν, κατὰ κλειστός ἐν τῷ δωματίῳ του εἰς τὸ ἄκρον τῆς συνοικίας Νεαπόλεως, προαλειφόμενος εἰς ἐξετάσεις διὰ τὴν θέσιν τοῦ πρωτοδίκου. Βαδίζει ἀτάραχος, καὶ οὐδὲ κἄν προσέχει εἰς τὰ ἐκφραστικώτατα βλέμματα καὶ τοὺς ψιθυρισμοὺς, οὓς διεγείρει ἡ ἐμφάνις του ἀνὰ πᾶν βῆμα. Δεσποινίδες καὶ κυρίαι ἀντιπαρερχόμεναι ἐν συμπλέγμασι καὶ ὁμίλοις ἐκρήγγυνται εἰς ὑποκώφους ψιθυρισμοὺς καὶ σχόλια. Ἄλλαι τὸν καρφόνουσι διὰ βλεμμάτων εἰρωνείας, σαρκασμοῦ, οἴκτου, ἀποστροφῆς· ἄλλαι μένουσι ἐκπληκταὶ διὰ τὴν ἡλιθιότητα καὶ τὴν ἀναίδειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ νέος ἐξέρχεται εἰς κεντρικὸν περίπατον ἔπειτα ἀπὸ τόσα! Μετὰ τινα ὥραν τὸν σταματᾷ εἰς φίλος του, ἀφικόμενος πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἐκ Σύρου.]

— Τί μοῦ γίνεσαι, Τέλη; Εἶνε ἀλήθεια κἄτι ποῦ ἔμαθα; .. νά σε συγχαρῶ; ..

— Ὅχι ἀκόμα, ἀγαπητέ μου· πιστεύω ὅμως αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα νὰ τελειώσουν πλέον...

— Μὰ πῶς λοιπὸν ἐμένα μοῦ τὸ εἶπαν ὡς γεγονός... καὶ τὸ ἔγραψαν μάλιστα καὶ αἱ ἐφημερίδες νομίζω...

— Λᾶθος θὰ ἔγινε! Εἶνε ἀληθὲς πῶς ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ πρὸ 15 ἡμερῶν, ἀλλ' ἠσθένησεν ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ αἱ ἐξετάσεις ἀνεβλήθησαν...

- Αἱ ἐξετάσεις; Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου; Καλέ, ἐγώ σ' ἐρωτῶ διὰ τοὺς ἀρραβωνιάς σου. Δὲν ἀρραβωνιάστηκες;
- Ἐγώ; ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;
- Καὶ καλὰ ὁ κόσμος ὅλος τὸ ξέρει...
- Πιθανόν, ἀλλ' ἐγώ, φίλε μου, δὲν ἔχω εἶδῃσιν...
- Ἐλα, ἔλα· ἀφινέ τα· ἐσὺ νομίζεις πῶς τὸ ἔχεις κρυφόν.
- Κρύβονται ὅμως αὐτὰ τὰ πράγματα;
- !!!

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ . . .

ἐκ τῶν ἀναριθμῶντων.

[Ὁ φίλος ἀντιπαρέρχεται σπεύδων, ὁ Ἀριστοτέλης βαδίζει σύννους. Κατωτέρω τὸν σταματᾷ ἄλλος φίλος του.]

- Βρὲ Τέλη, τί εἶνε αὐτά; ἔτσι κρυφὰ πᾶς καὶ κάνεις ἐσὺ τοὺς γάμους σου;...
- Ἐγώ; Τί γάμους 'ς τὸ Θεό σου; ἐτρελάθηκες;
- Μὰ τί διάβολο, ἀκόμα ἐπιμένεις νὰ τᾷχῃς μυστικά;...
- !!! !!!

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ

συνέχεια τῆς προηγουμένης.

[Ἡ τέφρα ἀνέφελος φυσιογνωμία τοῦ Ἀριστοτέλη συννεφούται. Βηματίζει περίσκεπτος, ἐν ἀφαιρέσει, πνιγόμενος ἐκ στενοχωρίας, ὅτε αἰφνης τὸν σταματᾷ ἄλλος περίεργος διαβάτης, μὲ τὸ ἀφόρητον θάρρος τοῦ φίλου.]

- Ἀριστοτέλη! . . . πῶς ἔξω; Σὲ ἀπέλυσαν; . . . Ἀμ' τὸ ἔλεγα ἐγώ πῶς γιὰ σένα θὰ ἐξεδίδετο ἀθωωτικόν τὸ βούλευμα..
- Τὸ βούλευμα;
- Ὡστε οἱ ἄλλοι παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον;
- Δὲν σέ...
- Τὸ ἐπερίμενα· ἀλλὰ πῶς διάβολο 'πῆγες καὶ ἐμπλεξες, ἀδελφέ...
- Ἐγώ; . . .;
- Καὶ τώρα ζῆς μὲ τῇ γυναϊκά σου ἢ τὴν ἐχώρισες; . . . καὶ τὸ παιδί τί τὸ ἐκάμετε; δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ στείλῃς 'ς τὸ βρεφοκομεῖο, καὶ μὲνε Τέλη. . . Τί πταίει ἐκεῖνο τὸ πτωχό! . . . ἀφου

ἔκαμες ἅπαξ τὴν ἀνοησίαν, ὅ,τι ἔγινε ἔγινε... ὑπομονή!... ὅλα διορθώνονται ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον... τί νὰ γίνη!... Ὁ διάβολος καμμιὰ φορά...

— Βρὲ ἀδελφέ, ἔς τὸ Θεό σου, τί παλάβρχις εἶνε αὐταῖς; Εἴσαι μὲ τὰ σωστά σου; τί γάμους μοῦ λές καὶ διαζύγια καὶ βουλευματα καὶ παιδιὰ καὶ βρεφοκομεῖα!... Κοροϊδεύεις ἢ τὰ λές ἄστεϊα;...

— Βρὲ Τέλλη, τίνος τὰ πουλᾷς; ὁ κόσμος τῷχει τοῦμπανο καὶ σὺ κρυφὸ καμάρι...

— ! ! !...

ΣΚΗΝΗ

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ περιπάτῳ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐκθέσεως. Ἡ κ. Περδίκη μετὰ τῆς δεσποινίδος Θάλειας διασχίζουσι τὰ πληθῆ τῶν περιπατητῶν φιλομειδεῖς, αὐτάρεσκοι, βρενθυόμεναι, ὑψαύχενες, μὲ εὐθυτενὲς τὸ παράστημα καὶ γαῦρον τὸ μέτωπον. Μετὰ τινα ὥραν ἡ Θάλεια ἐρωτᾷ ἐκπληκτος τὴν μητέρα της διατὶ ἄρᾳ γε ὅλαι αἱ demoiselles καὶ αἱ κυρίαι, γνωσταὶ καὶ ἄγνωστοι, ρίπτουν ἐπάνω της τὰ βλέμματά των καὶ χαμογελοῦν καὶ κρυφομιλοῦν. Ἡ κ. Περδίκη ἀντιλαμβάνεται καὶ αὐτὴ τοῦ ἀνεξηγήτου φαινομένου καὶ ἐτοιμάζεται νὰ καταφύγῃ εἰς συμπεράσματα, ὅτε αἰφνης συναντῶνται κατὰ μέτωπον μὲ τινα κυρίαν φίλην των, ἡ ὁποία τὰς σταματᾷ καὶ τὰς πλησιάζει.]

— Σᾶς συγχαίρω, κυρία Περδίκη! νὰ τοὺς χαίρεσθε! Κυρία Θάλεια, νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι...

— ! !

— ! !

— Καὶ νὰ ἰδῇτε, κυρία Περδίκη, τί σύμπτωσις! Τὸ ἔμαθα χθὲς μόλις ἴσα-ἴσα ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ ἐτοιμαζόμουν νὰ σᾶς φέρω μιὰ καλὴ προξενεῖα ἀπὸ ἑνα γιατρόν, κάλλιστον νέον, καὶ οἰκογενειακόν μας φίλον...

— ! !

— Ἀλλὰ, βλέπετε, κυρία Περδίκη, εἶνε τυχηρὰ πράγματα!... Ἡ τύχη ὅ,τι γράφει δὲν ξεγράφει...

— Μὰ τί πρᾶγμα, σᾶς παρακαλῶ; τί συμβαίνει;

— Μπᾶ!... παρᾶξενον!... μὰ πῶς; δὲν ἔγιναν λοιπὸν οἱ γάμοι τῆς Θάλειας μὲ τὸν.. στάσου νὰ ἰδῇς πῶς μοῦ τὸν εἶπαν... τὸν

— Ψεύματα! μὲ κανένα ἀπολύτως!... θὰ σᾶς εἶπαν γιὰ καμμιὰ ἄλλη...

— Πῶς εἶνε δυνατόν;... ὁλος ὁ κόσμος τὸ ἔχει ὡς βέβαιον... λέγουν μάλιστα πῶς...

— Καλὲ τὸν κόσμο κάθεσθε καὶ ἀκοῦτε...

— Περιέργον! καὶ ἐμεῖς τὸ ἐμάθαμε θετικὰ ἀπὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ γαμπρός... πῶς γίνεται λοιπόν;

— Ποῖος κακοήθης εἶνε αὐτὸς ποῦ τὰ διαδίδει;... πῶς τὸν λέγουν;

— Μὰ νομίζω νὰ τὸν εἶπαν Τερτίδη...

— Τερτίδη;... ὦ!... μήπως τὸν εἶπαν Ἀριστοτέλη Τερτίδη ἴσως;...

— Νομίζω... ὥστε τὸν ξεύρετε; αὐτὸς λοιπὸν εἶνε;

— ᾤ, μπᾶ!... πρώτη φορὰ ποῦ ἀκούω τὸ ὄνομά του... οὔτε ξέρομε ποῦ βαστᾷ ἡ σκούφια του...

— Ἄλλο πάλι αὐτό! Τί κόσμος!... τί κάθονται καὶ λένε!

— Ξεύρετε τί θὰ συμβαίνει;... τώρα 'θυμοῦμαι... Θὰ εἶνε ἴσως ἕνας ἐλεεινός, ἕνας τιποτένιος, ποῦ τῆς προάλλαις εἶχε τὴν τόλμη, ὁ ἀχρεῖος, νὰ βρῇ τὴν ὑπηρετρίά μας 'ς τὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ τῆς 'πῇ πῶς νοστιμύεται τῇ Θάλειᾳ... ἀλλὰ, ἐννοεῖς, ἐκείνη τοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὸν ἔπτυσε... τὸν παληάνθρωπο ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια!... Ἐννοια του! καὶ θὰ τὸν κάμω ἐγώ!..

— ᾤ! μὰ τώρα ἐξηγούνται ὅλα... λέω κ' ἐγὼ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ κάμετε τέτοιους γάμους...

— Βεβαιότατα! τὰ διαδίδει διὰ νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ!... τί ἄλλο;..

ᾤ! τὸν μάσκαρᾶ!

— Καὶ νὰ ἰδῆτε τί λέει ποῦ νὰ φρίζετε σᾶς βεβαιῶ!... πῶς τάχα τὸν 'μπάζατε νύχτα-μέρα 'ς τὸ σπίτι γιὰ γαμπρόν... πῶς προχθὲς συνεννοηθήκατε νὰ τὸν μεθύσετε 'ς τὸ τραπέζι... καὶ τάχα πῶς τὸν πιάσατε ὕστερα διὰ τῆς βίας μὲ τὸ ρεβόλβερ 'ς τὰ χέρια γιὰ νὰ τὸν στεφανώσετε... καὶ τὴν ὥρα ποῦ ὁ παπᾶς, ποῦταν κρυμμένος 'ς τὴν ἄλλη κάμαρα, ἄρχισε νὰ τοὺς εὐλογᾷ, αὐτὸς 'ξεμέθυσε... ἐμπῆξε τῆς φωναῖς... καὶ μαζεύτηκαν οἱ κλητῆρες καὶ τὸν ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ χέρια σας μισοστεφανωμένο...

— ᾤ τὸν ἄτιμον!...

— Ἐννοεῖς, κυρία Περδίκη, πῶς ἐγὼ δὲν τὰ πίστευσα αὐτά... Θεὸς φυλάξοι!... τέτοια πράγματα! μάλιστα ἔστησα καυχᾶ μὲ καὶ ἄλλαις ποῦ καλὰ καὶ σώνει, ἐπέμεναν νὰ ὑποστηρίζουν...

[Καὶ ἡ κυρία αὐτὴ ἡτοιμάσθη νὰ διεκτραγωδήσῃ ἐπὶ τὸ ῥητορικώτερον καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλὰ ὅσα ἤκουσε σχε-

τικά ἀπὸ τὰς κακὰς γλώσσας, τὰ ὅποια βέβαια αὐτὴ δὲν ἐπίστευσε, ἀλλὰ . . . διεκόπη αἰφνιδίως καὶ πρὸς μεγάλην τῆς λύπην, διότι ἡ Θάλεια, ἡ ὅποια ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κιτρινίσει ὡς νεκροκέρι, ἔρρηξε γοηρὰν κραυγὴν καὶ κατέπεσε λιπόθυμος ὁλολύζουσα . . . Ἡ κ. Περδίκη ἐσχέθη νὰ τὴν μιμηθῇ καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ μείνῃ κεραυνόπληκτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ περίξ τῆς σκηνῆς ἐσχηματίζετο κύκλος περιέργων, ἡ κυρία Περδίκη, φρονίμως σκεφθεῖσα, συνεκράτησε τὰ ἐπαναστήσαντα νεῦρά της, καὶ ἀνέβαλε νὰ λιποθυμήσῃ ἅμα ἥθειον ἐπιστρέψει οἷκαδε.]

ΣΚΗΝΗ . . . ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

[Ἐν τῇ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν ὥραν ἡ μουσικὴ παιανίζει. Πυκνοὶ ὅμιλοι περιπατητῶν ἐναλλάξ ἀντιπαρέρχονται. Ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης περίσκεπτος καὶ σκυθρωπός, βαδίζει ἀρρυθμῶς ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τοῦ κήπου. Ὅπισθὲν του σπεύδει ἀσθμαίνων ὁ νέος Τηλέμαχος Περδίκης, ἀνεψιὸς τοῦ κ. Περδίκη, μετερχόμενος τὸν λόγιον νέον καὶ τὸν τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἐπίτιμος συνεργάτης πολλῶν διακοπέντων φύλλων, μέλος διαφόρων γνωστῶν καὶ ἀγνώστων συλλόγων, πρὸ πολλοῦ ὀνειροπολῶν νὰ διορισθῇ γραφεὺς εἰς κἀνὲν ὑπουργεῖον, ἀλλὰ μήπω διορισθεὶς καὶ ἐπομένως . . . ὀλίγον ἀντιπολιτευόμενος ἐπὶ τοῦ παρόντος, κτλ. κτλ. Μόλις διέκρινεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλατείας τὸν Τερτίδην, ἔδραμεν εἰς καταδίωξίν του στρίβων τὸν μύστακα καὶ κραδαίνων τὴν ὀζώδη ράβδον του. Τὸν σταματᾷ ἀποτόμως, ἐνῶ ὁ Ἀριστοτέλης στρέφει βραδέως καὶ τὸν περιεργάζεται ἐκπληκτος καὶ οἶονεὶ ἐν ἀφαιρέσει.]

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε;

— Σεῖς εἴσθε, σᾶς παρακαλῶ, ὁ δικηγόρος κ. Τερτίδης . . .;

— Μάλιστα . . . καὶ ὑμεῖς;

— Θά με μάθετε ὑστερώτερα . . . Δὲν μοῦ λὲς τοῦ λόγου σου, ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ κάθῃσαι νὰ διαδίδῃς δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ χίλιας δυὸ ἀνοησίαις διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου . . .

— Διὰ τὴν ἐξαδέλφην σας; ποία εἶνε αὐτή, σᾶς παρακαλῶ;

— Ποία εἶνε; εἶνε ἐκείνη ποῦ εἶχες τὴν ἀναίδειαν νὰ στείλῃς νὰ τὴν ζητήσῃς εἰς γάμον . .

— Ἐγώ;

— Μάλιστα, ἐσύ· ἄμ' ποιός; ἐγώ; Καί ἐπειδὴ ἡ θεία μου σοῦ παρήγγειλε πῶς τὴν κόρην της δὲν τὴν ἔχει διὰ τὰ μοῦτρά σου, ...σὺ ἀνάνδρως φερόμενος καὶ ἀπὸ πνεῦμα ἐκδικήσεως κάθεται τώρα καὶ φλυαρεῖς 'ς τὰ καφενεῖα...

— Ἐγώ; μὲ συγχωρεῖτε... ἔχετε λᾶθος... Ποῖος εἴθε, σᾶς παρακαλῶ;...

— Εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ εἶμαι! καὶ δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον εἰς κανένα! Σοῦ λέγω μόνον πῶς αὐτὴ σου τὴν διαγωγὴ θὰ μοῦ τὴν πληρώσης μὲ τὸ αἷμά σου...

— Μὰ, φίλε μου, δὲν ἔχω εἶδῃσιν ἀπὸ ὅλα αὐτά... θὰ ἔχετε λᾶθος... θὰ μ' ἐκλαμβάνετε δι' ἄλλον...

— Λᾶθος μπορεῖ νὰ ἔχῃς ἐσύ!...

— Αἶ, μὰ τότε λοιπὸν θὰ συμβαίνει καὶ κάποια παρεξήγησις... δὲν εἶνε δυνατόν...

— Βρέ, δὲν εἶσαι σύ, ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης, ποῦ ἐπῆγες τῆς προάλλαις 'ς τὸ ὑπουργεῖο καὶ ἐφορτώθηκες τοῦ θείου μου, τοῦ Περδίκη, νὰ σε διευκολύνῃ νὰ κλέψῃς τὸ δημόσιον, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς σ' ἐκρήμνισε κάτω ἀπὸ τῆς σκάλας...

— Ἐμένα; ποιός; ὁ κ. Περδίκης; αὐτὸς εἶνε ὁ θεῖός σας;

— Μάλιστα, τὸν ξέρεις πολὺ καλά...

— Οὔτε τὸν γνωρίζω διόλου... ἂν καὶ ἤθελα νὰ τὸν ἑβλεπα, διότι ἴσα-ἴσα ἐγὼ ἔχω νὰ τοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις... ἔχω μάλιστα πικρὰ παράπονα ἐναντίον του, διότι...

— Παράπονα, λέει!. .σύ,...σὺ ποῦ τοὺς ἔχαμες ρεζίλι 'ς τὸν κόσμον!

— Τὸ ἐναντίον, κύριε! αὐτὸς 'πῆγε καὶ διέδωκε πῶς τάχα θὰ με ἐνοχοποίησιν εἰς κάτι καταχρήσεις τοῦ ποῦ ἀνεκαλύφθησαν... ἐνῷ ἐγὼ οὔτε ἔχω εἶδῃσιν διόλου!

— Ἄν ἔχῃς εἶδῃσιν ἢ δὲν ἔχῃς θὰ τὸ δεῖξῃ μεθαύριον ἢ Εἰσαγγελία!...

— Μάλιστα, αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ! νὰ ἰδοῦμε ποῖος τοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νά...

— Ἐέρεις, κύριε, πῶς ὁ θεῖός μου ἐξ αἰτίας σου ἔχασε τὴν ὑπόληψίν του!...

— Ἐέρεις, κύριε, πῶς ἐξ αἰτίας τοῦ θείου σας δὲν ἔχω μοῦτρα νὰ παρουσιασθῶ πουθενά!...

— Ἐέρεις, κύριε, πῶς κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴ θέσι του...

— Ἐέρεις, κύριε, πῶς σήμερα εἶχα γράμμα τοῦ πατέρα μου ἀπ' τῆ Σμύρνης καὶ μοῦ γράφει πῶς θὰ με ἀποκηρύξῃ μ' αὐτὰ ποῦ ἔμαθε, ἐνῷ ἐγώ...

— Βρὲ σύ!... 'μιλᾷς κι' ὅλα; δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἔστειλες τὸν κ. Πονηριάδη ..

— Ἐγώ; οὔτε τὸν ἡξεύρω διόλου τὸν κύριον αὐτὸν οὔτε κανένα ἀπὸ σᾶς . . .

— Δὲν τὸν ξεύρεις!.. "Ορσε λοιπὸν νὰ τὸν μάθης!.. ἄτιμε!..

[Καὶ ὁ νέος Τηλέμαχος Περδίκης συμπληροῖ τοὺς ἰσχυρισμούς του διὰ τῆς ῥάβδου, τὴν ὁποῖαν ὕψοι καὶ καταφέρει ἀλλεπαλλήλως κατὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἀμυνόμενος τῷ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα καὶ συμπλέκονται λυσσῶδῶς καὶ κυλίσονται χαμαὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀνενοχλήτως, διότι εὐτυχῶς οὔτε σκιά ἀστυνομικοῦ κλητῆρος φαίνεται πού τῆς πλατείας. Θόρυβος, ταραχὴ, κίνησις τοῦ πλήθους, σχόλια, κρίσεις, συμπεράσματα. Μετὰ δύο-τρεῖς ὥρας φθάνει εἰς τὸν τόπον τῆς σκηνῆς καὶ εἰς ῥέπορτερ ἐφημερίδος, ὅστις ἰδοὺ πῶς διηγήθη αὐτὴν τὴν ἐπομένην . . .]

— « Βάνδαλος σκηνὴν διεδραματίσθη χθὲς ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ
 » Συντάγματος ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τὰ
 » ὁποῖα ἐθεῶντο αὐτὴν μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας. Νέος τις ὀνόματι
 » Τερτίδης, ταραξίας γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων, ἐπι-
 » πεσὼν αἰφνιδίως κατὰ τοῦ κ. Περδίκη, τῶς τμηματάρχου (;)
 » ἐκ τῶν νώτων, ἐνῶ οὗτος ἐβάδιζεν ἀμέριμνος καὶ ἀνύποπτος,
 » ἐξεκένωσε κατ' αὐτοῦ τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸν ἐτραυματίσεν ἐπι-
 » κινδύνως εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ στῆθος, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πό-
 » δας! ! Ὡς ἀφορμὰ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης λέγονται πολλὰ
 » οἰκογενειακὰ σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα, ἅμα ἐξακριβώσωμεν, θέλομεν
 » ἐκτυλίξει λεπτομερῶς εἰς τὸ φύλλον τῆς αὔριον ἐν ἰδιαιτέρῳ
 » ἄρθρῳ. Λέγεται ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο σχετίζεται καὶ μὲ τὰς τε-
 » λευταῖον διασπαρείσας φήμας περὶ καταχρήσεων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ
 » καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐπελθούσης παύσεως τοῦ κ. Περδίκη.
 » Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι πυκνὸν μυστήριον καλύπτει τὴν σκανδαλώ-
 » δη ταύτην ὑπόθεσιν, τὸ ὁποῖον πιστεύομεν ὅτι θὰ διαλευκάνη
 » ἡ ἀνάκρισις, ἐπιληφθεῖσα ἤδη τῆς καταδιώξεως! »

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καὶ ὅταν τὸ πρῶτ' τῆς ἐπομένης ὁ κ. Περδίκης, διεξερχόμενος, κατὰ τὸ εἰωθός, τὰ πρῶινά φύλλα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μαροῦλα τῷ ἐκόμιζε τὸν καφέν, συνήντησε καὶ τὴν ἀνωτέρω εἰδησιν, δὲν ἡξεύρω ἂν ἐπρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὸ πρῶινόν του ρόφημα

μέχρι πυθμένος, οὔτε ἂν ἀπελιθώθη μὲ τὸ κύπελλον εἰς χεῖρας μετέωρον, ὡς στήλη ἄλατος, ἂν καὶ ἡ Μαροῦλα ἐβεβαίου μεθ' ὄρκου βραδύτερον, ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν ἔβλεπε πολλὴν ὥραν καὶ ἐσταυροκοπήθη, μήτοι τῷ ἐπῆλθεν ἀποπληξία!

Ἐμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὅταν ὁ κ. Περδίκης εἶδεν ὅτι τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο μυστικόν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν παροξυσμῷ πατρικῆς στοργῆς ἐτόλμησε μόλις καὶ μετὰ δειλίας νὰ συλλάβῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του συγκεχυμένον ἔτι καὶ ἀκυσφόρητον, ἀμφίβολον ἔτι ὡς ἐν καταστάσει ὀνείρου καὶ σκιᾶς· ὅτι—λέγω—τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο ἀπόρρητον τὸ ἤρπασεν ὁ κόσμος, τὸ ἐτροποποίησε, τὸ παρεμόρφωσε, τὸ ἔσυρεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὸ ἐρρύπανε καὶ τοῦ ἔδωκε χολοσσιαίᾳς μυθιστορικὰς διαστάσεις, ἡναγκάσθη τότε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ μόνος ἀσφαλὴς τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἡμπορεῖ νὰ συμβαίῃ τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ἡ ἐχεμύθεια!

Ἐν Ἀθήναις, Ἰούλιος τοῦ 1890.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΛΕΓΕΙ ὁ γιατρός 'ς τὴ δεῖνα δεσποδύνη,

Πῶς εἶνε ἀναιμική,

Καὶ κάθε μέρα σίδερο τῆς δίνει·

Δὲ νοιώθει γιατρική.

Τὸ πρὸ κοινὸ δὲν ἔξερει ἐπαναληπτικόν·

Μεταχειρίσθου, δός της, γιατρέ, τὸ ἀρσενικό.

(Ἐν Ζακύνθῳ)

ΥΑΚΙΝΘΟΣ